

Vägen till livet

Joh 13:31-35; 2 Mos 13:20-22; 1 Thess 5:9-11

I skrivande stund befinner jag mig i mitt hem istället för på lägergården Ensro utanför Rättvik. Det planerade konfirmationslägret blev inställt p.g.a. ett virus som de flesta har hört talas om vid det här laget. Jag gissar att konfirmanderna är mer upprörda över det inställda lägret än vad jag är, men möjligen kan de finna tröst i att det planeras för ett "miniläger" över en helg i september istället. En ringa tröst för den som är lägerräv men ändå.

Ett inställt läger är ett litet exempel på hur det bråkiga viruset påverkar människors liv. Att missa ett läger är förstas en ringa sak jämfört med att kämpa för sitt liv eller se en närstående göra det, men alla är vi påverkade på olika sätt. Uppmaningen att praktisera social distansering och dra sig tillbaka till hemmet har varit myndigheternas sätt att bemöta sjukdomshotet och de lärde tvistar om hur effektivt det har fungerat. Men många har varit och är duktiga på att hörsamma uppmaningen, även om det är jobbigt.

Att vara hemma mer än vanligt är oftast inte svårt för den som trivs hemma. Vårre är om hemmet inte alls känns som "hemma" eller om man inte ens har ett hem. Då är det svårt att vara hemma. Jag tillhör den lyckliga skaran som trivs hemma, så en uppmaning att dra sig tillbaka till hemmet är vanligtvis inga problem. Men i dessa virustider har det varit lite extra utmanande att följa uppmaningen. Lagom till att restriktionerna började dyka upp i samhället blev det nämligen klart att ett länge

planerat fönsterbyte skulle ske i vårt hem. Eller ja, det var inte bara ett fönsterbyte som skulle ske. Det var 11 fönster och en dörr som skulle bytas.

Alla som har erfarenhet av fönsterbyte vet att det inte går obemärkt förbi. Att försöka jobba hemifrån när hemmet har blivit arbetsplats för andra arbetare är inte helt enkelt. När kaos hotar i samhället söker man ordningen i hemmet, men vart går man när det är kaos i hemmet? Kanske ett särskilt rum i hemmet ändå kan vara en ordningens fristad? Nej, icke så när nästan varje fönster ska bytas. Då finns inget ordningens rum. Allt är kaos. Vart går man när inte ens ett rum i hemmet är en fristad? "Skogen" föreslog någon på en Tonårsandakt nyligen vilket är ett ypperligt förslag! Men när jag försöker vara from jag tänker mer på det rum där den viktigaste friden och själva livet förhoppningsvis går att finna: *hjärtats rum* (se Ords 4:23). Där vill den Treenige ta sin boning. Där vill livets Gud leva (Joh 14:23). Det är vägen till detta rum, detta liv, som vi uppmuntras beträda idag då temat är *Vägen till livet*.

Men den reflekterande människan kan få upptäcka att även i hjärtats rum kan det vara kaos. När vi i dessa dagar av påtvingad reflektion och "retreat" får möjlighet att blicka inåt mot hjärtats rum kanske vi upptäcker att där ingalunda finns vare sig ordning eller liv. Hjärtats rum är bara ytterligare en plats där världens kaos uppenbarar sig. Vi kan då göra som kvinnan som någon dag in i en retreat konstaterade "jag orkar inte med det här" och lämnade retreatmiljön och åkte hem. Vi kan också välja att stå kvar och möta sanningen om oss själva och vårt hjärtas rum och låta den Treenige påbörja sitt städprojekt där, så att rummet får bli en livets boning!

Dagens texter visar oss att Gud inte har för avsikt att lämna människan i kaoset. GT-texten vittnar om Guds vilja att leda sitt folk från slaveriets kaos till en plats och ett land som skulle bli ett hem. En plats för liv. Och ledningen dit var mycket konkret. Folkets uppgift var att låta sig vägledas av livets Gud. Följde de vägledningen skulle de finna det nya livet.

Även episteltexten vittnar om att Guds avsikter för människan inte är kaos. ⁹*Gud har inte bestämt oss till att bli offer för vreden utan till att vinna frälsning genom vår herre Jesus Kristus, ¹⁰som har dött för oss för att vi skall leva tillsammans med honom, vare sig vi nu är vakna eller sover* (1 Thess 5:9-10). Guds avsikter för människan är liv. Inte kaos. Men texten vittnar också om att vägen till liv går via död. Jesus har dött för att vi ska leva. Före påskdagen kommer det en långfredag. Sådan var Jesu väg och för den som vill ta sin tillflykt till Honom väntar något av det. Det är inte uppenbart i dagens texter, men Ordets samlade undervisning berättar om det. Lärjungens erfarenhet bekräftar det. Efterföljaren går i Mästarens fotspår och smakar något av den kalk Mästaren druckit.

Men vad gäller efterföljelsen så finns det en del att grubbla på när man hör dagens evangelium. Jesus säger: *Dit jag går kan ni inte komma* (Joh 13:33). Förbryllande kan tyckas om vi nu är kallade till efterföljelse. Vart är Han på väg? Även Petrus undrade. Längre fram i sammanhanget finner vi några rader som vi inte har hört i dag. Petrus frågar: *Vart går du, herre?* och han får svaret: *Dit jag går kan du inte följa mig nu, men längre fram skall du följa mig* (Joh 13:36).

Än en gång påminns vi om korset. Än en gång blir vi påmindas om att vägen till livet går genom död. För Jesus och Petrus blev det väldigt tydligt. När Jesus säger dessa ord till Petrus är korset nära. Jesus måste gå själv. Hans vänner kan inte följa. Men senare skulle Petrus på ett synnerligen påtagligt sätt få gå i Mästarens fotspår. Både Mästaren och lärjungen dog korsdöden. Genom död till liv. Du och jag kanske inte behöver möta den yttre döden på samma sätt, men vägen genom död till liv har vi alla att gå på insidan. Det handlar om att släppa taget för att bli buren av Honom som förhårligar sin Fader t.o.m. genom att dö.

Utan kors, inget liv, kan vi säga. Vi kan också säga: utan död ingen härlighet. Jesu tal om härligheten i dagens text är förknippat med Hans död. Jesus ser sin kommande död – och i synnerhet vad den skulle ge för resultat – som en uppenbarelse av Guds härlighet. Vi kanske tycker att Han uttrycker sig märkligt och onödigt kryptiskt. I ena stunden säger Jesus *Nu har Människosonen förhårligats* (v. 31) och i nästa stund säger Han om Gud att *han skall snart förhårliga honom* (v. 32).

Som alltid i mötet med Ordet är det viktigare att förvandlas än att förstå. Men i detta fallet kanske vi även kan förstå något. Är det inte så att hela Jesu liv förhårligar Fadern? Från födelsen och fram till den stund då Han sitter med sina lärjungar i väntan på korsets timma och talar om att förhårliga Gud har Han förhårligat sin Fader. Och själv blir Han förhårligad därför att Han utför sin Faders vilja, ja, de är ju ett!

I sammanhanget före dagens text har Jesus uppmanat Judas att gå och göra det han skall göra. V. 30 lyder: *Men*

*Judas tog brödet och gick genast ut. Det var natt. Mörkret har nått Judas hjärta och han går för att förråda Jesus. Han tvingas inte iväg, men likväl går han och Johannes stryker under "det är natt". Mörkret har kommit. Korset närmar sig men Jesus säger: *Nu har Människosonen förhärligats, och Gud har förhärligats i honom.* Alltså, även när mörkret skrider till verket förhärligas Sonen och Fadern i Honom. Mörkrets närvaro lyckas inte besegra ljuset. Vi påminns om Taizésången: *Nattens mörker är inget mörker, Gud för dig. Nej, natten sprider ljus liksom dagen.**

Genom mörker till ljus. Genom död till liv. Genom död till härlighet. Allt i kärlek. Och i denna kärlek skulle Jesu lärjungar fortsätta att vandra. Ett nytt bud anger riktningen. Budet om kärleken var egentligen inte ett nytt bud (se 3 Mos 19:18), men att älska som Jesus älskade och i kraft av Honom, det var något nytt. Det nya budet markerade ett nytt brödra- och systraskap skapat genom Kristi stora kärlek till sina efterföljare. Jesus var ett levande bevis på Guds kärlek. Jesu lärjungar skulle och skall vara ett levande bevis på Jesu kärlek. En sådan kärlek drar världens uppmärksamhet till sig. En sådan kärlek ger världen möjlighet att tro.

Även i kärleksbudet blir vi påminda om hur vägen till livet ser ut. *Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.* Hur älskade Jesus? Han gick i döden för kärlekens skull. Genom död till liv för kärlekens skull. Vi uppmantras att släppa taget om vårt eget för att ge till den andre. Vi kallas att bli kanaler för Guds kärlek för det är inte människan som är kärlekens källa. Det är Gud. Vi älskar därför att Gud har älskat först (1 Joh 4:19) och för att Han fortsätter att göra det.

Att dö för att finna livet i Kristus handlar om att släppa taget om sig själv och så bli gripen av den Gud som är kärlek. Det handlar om att bli ett instrument som Gud själv spelar kärleksballader på, och då handlar det inte om Svensktoppskvalitet. Det är bättre än så. "Jag vet inte vem som gör min musik", hävdade Mozart, "men det är i alla fall inte jag." Så är det att vara kärlekens instrument. Det handlar om att göra den här världen vackrare där du går fram. Det handlar om att bidra med ordning i kaoset. Kärleken anger riktningen på vägen mot livet. Gå i frid! Amen.